

Att göra det omöjliga möjligt!

Det blir inte alltid som man tänkt sig men mycket mer än man tror är möjligt. Innebörden i ordet möjligt behöver ibland tänjas på ett flexibelt och fritt sätt.

Den 31 juli 2000 föddes vår pigga, busiga, glada, aktiva och kloka Evelina med lamellär iktyos. Hon började med gymnastik när hon var 3 år. När hon var 6 år vad det dags för fotboll. Fotbollen har hon fortsatt med tills hon hösten 2016 skadades sitt korsband och sin menisk. Det har funnits en längtan efter att prova någon kampsport sedan hon var 7-8 år. Evelina har velat prova karate, judo och boxning men vi föräldrar har fått säga nej. Det blir för varmt. Vi har inte hittat någon lösning för att reglera värmen. Nu väntar Evelina på besked om hon får börja i thaiboxning. De tränar barfota och hon kan träna i kortbyxor och linne.

Jag är väl medveten om att det finns saker som inte är möjliga för alla och att iktyos ser olika ut, men för oss har det varit hjälpsamt att tänka att allt går att lösa bara vi är kreativa, tänker till och är öppna för att se alternativa lösningar.

Att känna att vi inte är ensamma och att veta att vi har er andra i Iktyosföreningen betyder mycket för oss. Det känns som att vi tillhör en stor familj som alltid finns med en varm famn när det behövs. Vi har under åren varit mer eller mindre aktiva och långa perioder har vi endast haft kontakt med vår region men vi har alltid känt en tillhörighet och trygghet i att veta att det finns andra som vi kan fråga om råd eller dela erfarenheter med.

En förening med så mycket värme, kärlek och hopp. Var gång vi har varit med på träffar så är vi fyllda av nytt hopp om att inget är omöjligt. Varje gång vi möter andra med iktyos blir vi också medvetna om allt arbete, all möda, all sorg och smärta hudsjukdomen bär med sig. Att se till att allt är möjligt trots en hudsjukdom kostar. Det kostar tid, energi och tålamod och en öppenhet kring att ändra planer och förutsättningar.

Tack för att jag/vi får vara en del av Iktyosföreningen! Ni finns med oss i vår vardag när det känns tungt. Det finns en lättnad i att känna att det finns fler som kämpar och det finns en lättnad i att se att andra klarat av svårigheter och hinder. Tack för den värme som vi upplever när vi ses.

Glöm inte att vara lite extra rädda om er själva. Återhämtning och vila är extra viktigt när man ska göra det omöjliga möjligt.

Karin Löfgren, styrelseledamot